

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **M.P.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego
w Częstochowie

z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt VII Ka 417/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie

z dnia 28 lutego 2022 r., sygn. akt II K 698/20,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W następstwie wydania przez Sąd Najwyższy postanowienia z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt IV KO 48/24 w przedmiocie wznowienia postępowania kasacyjnego, przed Sądem Najwyższym ponownie zawisła sprawa skazanego M.P.. W wywiedzionej od wyroku sądu odwoławczego kasacji obrońca skazanego podniósł zarzuty rażącego naruszenia prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przez nienależytą obsadę sądu II instancji wskutek orzekania w sprawie sędziego, który uzyskał nominację w drodze wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami Ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw;
2. art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.Urz. UE Nr L65 z 11 marca 2016 r.) w związku z art. 91 ust. 3 Konstytucji RP i art. 5 § 2 k.p.k. – przez niezastosowanie przez sąd odwoławczy wskazanych przepisów i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wszelkich wątpliwości faktycznych i prawnych, a w szczególności co do oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej oraz zeznań świadków;
3. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. przez zaniechanie trafnego rozpoznania przez sąd odwoławczy zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy.

W kasacji obrońca zawarł także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. W judykaturze wielokrotnie podkreślano, że wskazana instytucja ma charakter wyjątkowy, gdyż stanowi odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (art. 9 § 2 k.k.w.), a co za tym idzie skorzystanie z niej jest możliwe wówczas, gdy ranga zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym,

nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22; postanowienie SN z dnia 9 września 2024 r., II KK 275/24). Co więcej, dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku wymagany jest bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji, który musi być zbliżony niemal do pewności (*vide* postanowienie SN z dnia 20 września 2024 r., V KK 313/24 i przywołane tam judykaty).

Tego rodzaju okoliczności w przedmiotowej sprawie nie zachodzą. Obrońca skazanego podniósł wprawdzie zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej związany z nienależytą obsadą sądu *ad quem*, niemniej jednak wskazywane uchybienie nie skutkuje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego automatycznie zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Drugi z podniesionych zarzutów dotyczy w istocie wadliwości związanych z kontrolą odwoławczą i również nie jest na tyle oczywisty, aby na tym etapie przesądzać o jego zasadności czy niezasadności. Co się zaś tyczy trzeciego ze sformułowanych zarzutów, to jak słusznie zwrócił uwagę prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, w ogóle nie został on omówiony w uzasadnieniu skargi. Trudno zatem ustosunkować się do niego bez szczegółowej analizy akt sprawy. Jedynie na marginesie godzi się zauważyć, że obrońca skazanego w ogóle nie uzasadnił swego stanowiska w przedmiocie konieczności wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego, a co za tym idzie nie przedstawił żadnej dodatkowej argumentacji, która mogłaby przekonać Sąd Najwyższy o słuszności wniosku, o którym mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego, należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia. Podkreślić należy, iż przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

WB.

[ms]

